№ 1 (516). РІК ВИДАННЯ XXIV Ціна 10 коп. КИЇВ. СІЧЕНЬ 1964

Перець

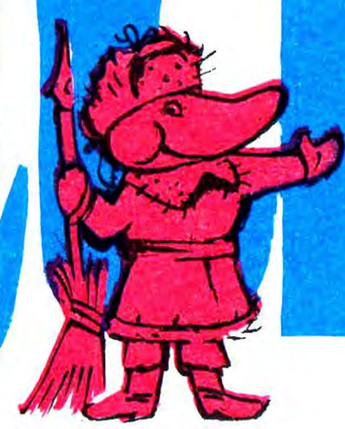

З Новим роком, товариші читачі!

Мал. В. ГЛИВЕНКА

ЗАПІЗНИВСЯ...

Філософія Овсія...

Начитавшись у газеті
Про хімічні чудеса,
Філософствує в буфеті,
Ллє Овсій наш словеса:
— От наука! От краса!

Чуєш, куме! Відпочинем
Аж тепер уже сповна!..—
Підморгнув, підняв чарчину:
— Хай же здравствує вона,
П'ю за хімію до дна!..

Зрозумів він дар науки
Так, що можна вже, мовляв,
«Ждати манни», склавши руки.
(З того приводу й гуляв,
Хімікати вихваляв):

— То колись ми на всі боки
Розривались — те, то се.
Нині — збудемось мороки:
Зробить хімія усе,
Всякі блага принесе!

Розтрясе літак по полю
Чудодійні порошки —

І зародить хліба вволю.
Підставляй лише мішки,
Та вино ціди в пляшки!

Чуєш, куме! І на ферми
Прийде фокусниця та!
Це ще журимось тепер ми,
Що кормів ось не хвата,
А тоді, брат,— красота:

А тоді — хіба не чудо! —
З крана... пустиш рідину —
І з соломи силос буде,
Вітаміни — з бур'яну.
От наука! Ну і ну!

Вже й сьогодні з нею стало
Дихать легше в три рази:
В дні зими, колись, бувало,
Став під сніг щитки з лози,
Гній на лан вози й вози...

А тепер — не та «накачка»
І в парткомі, зокрема:
Лиш про хімію балачка!
А за гній чи то корма —
Навіть критики нема.

А тепер — зародить, куме,
Все, що в землю не посій!..—
Слухав все це я і думав:
Ось він, ледарства носій —
Розкрийротенко Овсій.

Мріє жити, склавши руки,
Він, як трутень-споживач:
Жде, що скоро чудо-туки
Готовенький з поля, бач,
Піднесуть йому калач!

Ні і ні! У тім то й штука,
Щоб не ждать готових чуд.
Мудрий дар дала наука!
Та відомо, що і тут
Знов усе — рішає труд!

Тільки так сягнем усі ми
І нового рубежа.
Філософія ж Овсія
Всім, хто працю поважа,—
Сміхотворна і чужа!

Степан ОЛІЙНИК.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

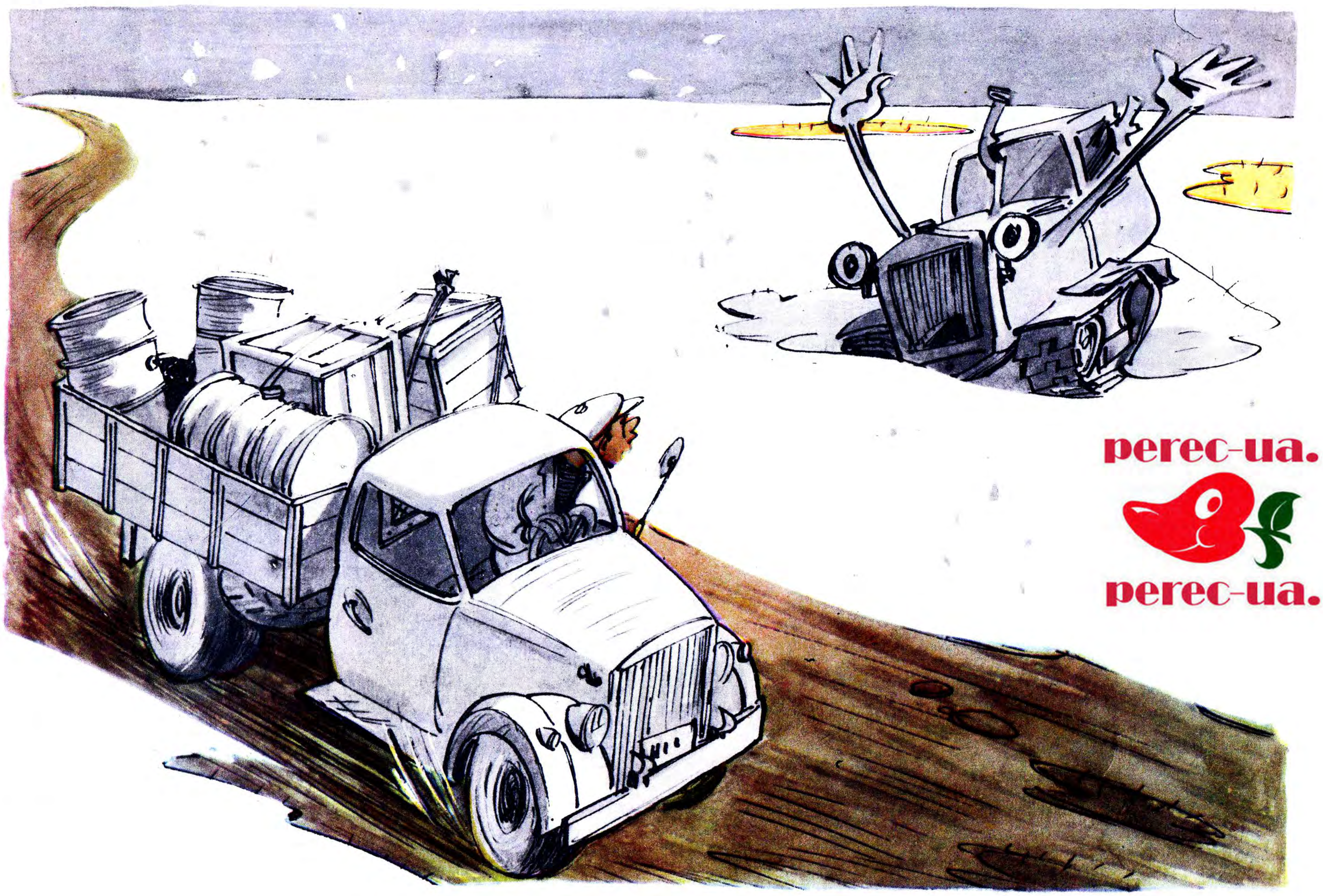

Трактор: — Ей, дружок, позич пального до колгоспу добратися!..

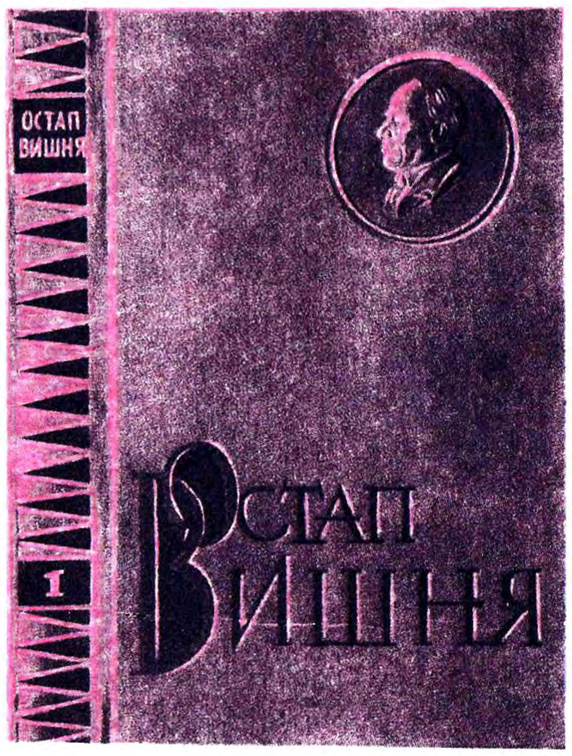

ВИЙШЛА У СВІТ І РОЗСИЛАЄТЬСЯ ПЕРША КНИГА ПЕРЕДПЛАТНОГО СЕМИТОМНОГО ВИДАННЯ ТВОРІВ ОСТАПА ВИШНІ.

ХТО НЕ ВСТИГ ПЕРЕДПЛАТИТИ ТВОРИ ОСТАПА ВИШНІ, ЗВЕРНІТЬСЯ ДО МАГАЗИНІВ ПЕРЕДПЛАТНИХ ВИДАНЬ ТА БІБКОЛЕКТОРІВ (В ОБЛАСНИХ ЦЕНТРАХ), І ВОНИ ПРИЙМУТЬ У ВАС ПЕРЕДПЛАТУ.

ПО ІНШИХ МІСТАХ І СЕЛАХ ПЕРЕДПЛАТУ ПРИЙМАЮТЬ ВСІ КНИГАРНІ КНИГОТОРГІВ ТА СПОЖИВЧОЇ КООПЕРАЦІЇ.

ВІД ТИХ, ХТО ПРОЖИВАЄ ЗА МЕЖАМИ УКРАЇНИ, ПЕРЕДПЛАТУ ПРИЙМАЄ МАГАЗИН ПЕРЕДПЛАТНИХ ВИДАНЬ У КИЄВІ. ГРОШІ В СУМІ 5 КРБ. 25 КОП. НАДСИЛАЙТЕ НА АДРЕСУ: КИЇВ, БУЛЬВАР ШЕВЧЕНКА, МАГАЗИН ПЕРЕДПЛАТНИХ ВИДАНЬ.

НИЖЧЕ ДРУКУЄМО ДВІ МАЛОВІДОМИХ ГУМОРЕСКИ ОСТАПА ВИШНІ, ЩО УВІЙШЛИ ДО 1-ГО ТОМА.

«ПОЛТАВСЬКИЙ БІЙ»

(Замість найвеселішого фейлетону)

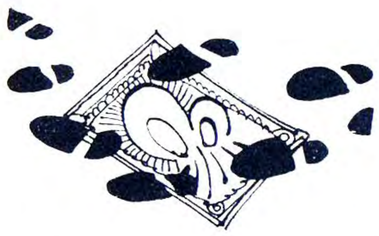

І хто б ото міг чекати отакого бойовища від Полтави?

Така тиха, така богобоязлива — і отакого накоїти!

«Преосвященному на голову, замість митри, кошика одягли та ще й одлатали. Попів побили, православні перекусались і, крім всього того, чудотворній божій матері Горбанівській «сіяніє» поламали...».

На першу пречисту це трапилось, 15 серпня по-старому, 28 — по-новому.

Полтавський «Голос труда» от що про це пише:

Єпіскоп Тодосій («живий») звернувся з проханням до влади дозволити йому влаштувати хід з охрестами з монастиря Хрестовоздвиженського до кафедрального собору.

Йому дозволили.

Ідуть з охрестами... А на порозі всі полтавські перекупки перестріли ту процесію.

— Не пустимо до собору!

«Живі» — не піддаваться.

«Мертві» «живих» за петельки!

«Живі» — «мертвих».

І пішла писать...

«Мертві» не дураки — за владику...

«Живі» в крик:

— Владику б'ють!

Зирк! А на владиці вже замість митри — кошик!

А замість панагії — клапоть бороди.

Тоді, як водиться:

— Міліцейський! Рятуй!

Насилу міліція розігнала.

На місці побоїща залишилася понівечена богородиця з одірваним «сіянієм» і з поколупаним сином божим...

. . . . . .

Отакого наробили...

А тоді ще кадитимуть перед тою іконою та приказуватимуть:

— Радуйся, радосте наша!

. . . . . .

Є чому радуватися!

1923.

ЧУДАКА, ЇЙ-БОГУ*

Іноді мале туди стромляє свою пичку, куди йому зовсім не слід.

І що мене за дитинства цікавило, так аж тепер оце чудно.

І гуси, було, пасеш, і додому прийдеш, спати тебе мати покладе, а в тебе в голові мов свердлом та думка так і крутить, так і вертить.

А про що?

Я все думав, я все гадав: «Чи є в попа штани?»

І як зустрінеш, було, де попа нашого, то так руки сверблять, ну до того сверблять підбігти, підняти рясу, та хоч одним оком глянути, чи він у штанях.

Було, прийдеш до матері:

— Мамо!

— Га?

— Ци в насого попа стани є?

— Дурний!

Так аж сльози на очах забринять.

Тут аж пече, ну аж-аж-аж дізнатися хочеться, а вони:

— Дурний!

Ну, хай дурний, хай!

Але ж хочу знати! Хочу — та й квит!

— Мамо!

— Ну?

— Мабуть, у попа станів немає, бо якби були, він би такої, як у вас, спідниці не носив!

— Та й дурний ти який! Ну, чи тобі не 'днаково, чи є в попа штани, чи немає!

— Е, 'днаково! А цого він у спідниці? Нема, мабуть!

І твердо я вирішив, що нема! Нема в попа штанів. Бо он тато в штанях, так вони спідниці не носять.

А я хоч і без штанів, так я ще малий.

І помилився!

У попа штани є.

І дізнався я про те незабаром.

Якось раненько жену на поле гуси, а тітчин Одарчин Панас гукає:

— Остапе! Бізи сюди, сось ізказу!

Аж залопотів. І гуси кинув.

— Со?

— А в нас у коморі попові стани висять. Уцора нас Іван та Омельків Михайло насого попа в Пріськи застукали. Так він стани забув. А вони стани забрали та й принесли!

— Покази! Гудзика дам!

— Замкнені!

— Ти бре! Хіба в попа стани є?

— Ну да є! Якби не було, не забув би в Пріськи!

«Диви, — думаю собі. — Штани в попа є. А навіщо ж спідниця?»

Ага!

Пригнав гуси додому.

— Мамо!

— Га?

— Ага! Тепер я взе знаю! У попа стани є! Він у Пріськи забув! А со він спідницю носить, так то соб од Пріськи тікать, так соб не видко було, со він стани там забув.

. . . . . .

Ну й били ж мене!..

1921

* Під цією гумореською, надрукованою в газеті «Селянська правда» за 22 липня 1921 р., уперше з'явився підпис Вишня Остап.

Мал. К. ЗАРУБИ.

Начитався.

САТИРИЧНІ МІНІАТЮРИ

ЧЕРВ'ЯЧОК

Забравшись під сучок,
Хвалився Черв'ячок:
— Я навіть Дуба точу,
Як захочу!..

Що ж, справді, це буває,
Як Дятел задрімає.

В. ШЕВЧУК.

м. Ярмолинці,
Хмельницької області.

ГОТОВИЙ

— Я двома руками вмить
Рад голосувати,
Щоб в артілі скоротить
Управлінські штати.

На який завгодно труд
Я б змінив контору...
Завтра ж хай мені дають,
Ну, хоча б... комору!

П. НАДОБЕНКО.

м. Ужгород.

ВИНАХІДЛИВИЙ НА НАРАДІ

Щоб його по шапці менше били,
Він у груди бив себе щосили.

ЗМІЯ

— Здається, й шкіра наче у вужа,
А всі мене бояться, мов ножа.

МУХА

Ледача муха у гаю
Про долю думала свою:
— Мабуть, якби-то я могла
Усіх жалити, як бджола,
То тільки й линуло б кругом:
— За користь б'єм тобі чолом.

О. ГОЛУБЕНКО.

м. Братське,
Миколаївської області.

НА РІЗНИХ ШИРОТАХ

(ЗА ЛИСТАМИ ЧИТАЧІВ)

ТРАНСКОНТИНЕНТАЛЬНА МОРОКА

«ВЕРХОВИНА» — це такий блискучий телевізор. Роблять його у Львові. Якщо вже ви придбали «Верховину», то постарайтеся, про всяк випадок, обміняти свою житлоплощу на львівську. Примостившись із своїм надбанням у самому Львові чи його околицях, ви матимете змогу персонально бігати на тамтешній електроламповий завод, в разі зіпсування кінескопа. Коли ж ви цього не зробите, — буде вам те, що громадянинові Воробкалу І. К. з Далекого Сходу. Легковажний житель Приморського краю «Верховину» купив, а переїздити з нею до Львова не схотів. І от має ниньки таку забавку, що най би її качка копнула...

Потрапивши в поле зору хребта Сіхоте-Алінь, «Верховина» одразу ж засоромилася, заверeдувала й осліпла на один кінескоп. Написав покупець до Львова: так, мовляв, і так, що робити? Відповісти не забарилися: «Надішліть дефектного кінескопа з гарантійним талоном...».

Надіслав. Було це в квітні 1963 року, а в травні з заводу сповістили: «Дефектний кінескоп № 038954 прибув...».

«Ну, то й добре, — зрадів т. Воробкало, — значить, скоро матиму новий».

Але в червні його раптом запитали: «Коли і за якою квитанцією ви надіслали кінескоп?». Відповів: «Посилкою № 405».

Тоді, вже в липні, його ошелешили таким повідомленням: «Посилка № 405, яку надіслано з с. Унаші, Приморського краю, в адресу Львівського електроламповоого заводу, в надходженні не значиться...»

От тобі й маєш! То «прибув», а то «не значиться...». Зовсім, як у тому листі, де дорогий синок писав дорогому таткові: «Листа, в якому ви, любий татуню, просите сто карбованців, я не одержав...».

Отаку трансконтинентальну мороку завів собі далекосхідний телелюбитель. І все ж таки цікаво — коли та морока скінчиться?

«А БАБИ-ГАЛАМАГИ...»

Виявлені вони в Івано-Франківській області. І кожна з них спонукує до глибоких інтелектуальних зусиль навіть не дуже письменну людину...

Ось гляньте-но, яке образотворче мистецтво міститься над входом до базару в м. Косові. Зверху намальовано там якісь чашечки, бляшаночки й інші матеріальні цінності, а під ними написано: «Добро пожалувати!»

Коли оте «добро» ще сяк-так можна побачити на малюнку, то зовсім неясно — хто і кому саме збирається його «жалувати». Та ще й рекламує свою малописьменну щедрість відразу на трьох воротях...

Від Косова не відстала й Коломия. За свідченням очевидців, там на вокзалі великими літерами написано: «Ні куріти!» Дивуються люди з того чудного заклику, бо ніяк не втямлять, що воно таке. Поскільки зображене воно на станції, то стосується, мабуть, пасажирів. Але ж куріти може, наприклад, дим з бовдура, а пасажири ж не бовдури! А оте «Ні» і зовсім збиває з пантелику...

Одне слово, сам вчений Гриць з Коломиї дуже б ся перепудив, уздрівши оті премудрі «А баби-галамаги...».

«МОУКРКРИОЯЛ...»

Не лякайтесь: письмена прадавніх інків тут ні при чім. Трохи ближче, ніж Перуанські Анди, розташувалося місто Ялта. Потрапивши до Ялти й насилу очунявши від усілякої ялтинської екзотики, ви починаєте роздивлятись навкруги. І раптом бачите вивіску «Міністерство Освіти УРСР, Кримський облвно, Ялтинський міськвно, Ялтинська середня загальноосвітня трудова політехнічна школа з виробничим навчанням № 10».

Відсапнувши й витерши змокрілого лоба, ви починаєте відчувати, що вам кортить зробити й свій посильний внесок у справу розвитку красного письменства. «Навіщо мучити людей такими довжелезними титулами? — думаєте ви. — Адже існує сила усяких милозвучних скорочень — наприклад, «Укрсільгосппостачзбут» або ж «Облльонконоплетрактор» — то чи не можна й тут щось сотворити?»

Виявляється, можна. Після невеликих зусиль у вас виходить дуже компактна й цілком зрозуміла назва: «Моукркриоялміялсезатрупошкозвинав № 10».

Коротко і ясно. А можна й ще коротше і ясніше, приміром: «Середня школа № 10 м. Ялти».

...Йдете далі й бачите знову: «К-ка ім. М. І. Пирогова». Знову замислюєтесь. То було дуже довге, а це занадто коротке. Що має означати оте «К-ка»? Що там пропущене? І вам починає здаватися, що коли б побачив це сам Микола Іванович Пирогов, то він би розгнівався, прибрав би звідти своє ім'я, а в оте скорочення вставив би, замість рисочки, ще одне «а»...

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА.

— Хочу повідомити вам неприємну новину: до нас тридцятий раз їде «Ревізор»!

ХТО ЩО ВМІЄ РОБИТИ...

Не будемо тут говорити про загальновідомі професії. Усі знають, що трактористи, приміром, уміє водити трактора, листоноша — носити листи... А от, чи всі знають, що вміє робити, скажімо, начальник Звенигородської, на Черкащині, райконтори зв'язку т. Єрмоленко І. І.?

Ретельним дослідженням встановлено, що означений начальник дуже добре вміє розводити руками. Принаймні, це він завжди робить, коли до нього звертаються представники багатьох навколишніх сіл з приводу відсутності телефонного зв'язку. Товариш Єрмоленко не лише розводить руками, а й здвигає плечима і посилає сільських ходаків до самого товариша Локтєва, начальника Черкаської обласної контори зв'язку. «Я, мовляв, тут тільки так... Задля годиться...».

РОЗУМНІ ІГРАШКИ

Виробляють ці іграшки на Львівському заводі гумотехнічних виробів. Це жаби, які вміють стрибати, озвучені каченята, надувні кулі й інша подібна кібернетика. Але їхній розум полягає не в умінні стрибати, видавати звуки й надуватися. Як виявлено держінспекцією Міністерства торгівлі УРСР, ці іграшки мають здатність... самозапаковуватись!

Начальник цеху означеного заводу т. Бармаш засвідчив, що віднині з виробничого процесу можна виключити процес пакування готової продукції. Досить напхати тих іграшок у коробку й покласти зверху пачку целофанової тари. Іграшки вмить зорієнтуються — кожна вхопить торбинку, відповідно свого ГОСТу, й самостійно влізе туди! Саме так і вирішили робити на заводі...

За цей геніальний «рац» т. Бармаш, кажуть, одержав навіть грошову винагороду.

Дм. ВИШНЕВСЬКИЙ.

ЛИСЯЧИЙ СМАК

— А Півень таки краще Солов'я,
Що з Солов'я! Ні м'яса, ані
пір'я!..
...Розмову двох Лисиць
підслухав я
В саду біля колгоспного подвір'я.

ЗГОРИ... ВИДНІШЕ

Приїхав якось на Донбас
Поет Данило Верхолаз.
Заліз на терикон і закричав:
— Урра!
Ох і висока ж вугільна гора!

Михайло ЯРЕМЕНКО.
м. Луганськ

ЯКА ХВОРОБА, ТАКІ Й ЛІКИ!

Старший інспектор відділу кадрів автопарку № 1 м. Донецька Клавдія Іванівна Телегіна занемогла. Почалося з того, що долоня правої руки розпухла, і навіть плече потягло вниз.

А тут ще епідемія невідомої хвороби почала поширюватись. Через деякий час перекособочило і старшого диспетчера автопарку Івана Вікторовича Глазовського. Опухла долоня і в голови профкому Василя Володимировича Пахомова.

Викликали в автопарк швидку допомогу. Досвідчені спеціалісти копалися, копалися і таки знайшли того віруса, від якого пухли руки у Пахомова, Глазовського і Телегіної...

Якось старший диспетчер Іван Глазовський вирішив проконтролювати, як працюють кондуктори. Пропхався він у автобус між люди та й спостерігає. Дивиться й дивується. Кондуктор бере гроші в пасажирів, а квитків не дає.

Іван Вікторович підійшов до кондуктора та й шепоче:

— Державу об'єгорюєш? Але мене не обдуриш!

Отак обійшов він чотири автобуси, чотири рази сказав «мене не обдуриш», та й пішов у автопарк.

І кондуктори його не обдурили: чесно поділилися краденим.

Злі язики донесли про цей факт старшому інспекторові відділу кадрів Клавдії Іванівні Телегіній. Клавдія Іванівна аж пополотніла:

— Хабарі бере!? Я йому покажу, як брати!..

І показала.

Прийшов шофер оформлятися на роботу. А Клавдія Іванівна, ніби ненароком, потерла пучками і загадково посміхнулась:

— Сотню, то й діло буде!

Але ту загадку і мале дитя розгадало б...

Дізнався про хабарництво голова профкому автопарку Василь Володимирович Пахомов. Стукнув кулаком по столу і закричав:

— Тільки про себе, виходить, дбають? Я їх в порох зітру, в баранячий ріг скручу!...

От з тих пір і почало надриватися здоров'я і в Телегіної, і в Глазовського, і в Пахомова. Насиплють кондуктори кілька куп грошей та всі мідяками. А спробуй порахувати та донести їх додому! Від того й рука пухне, плече донизу тягне.

Словом, конче треба рятувати хворих. Тут необхідна і профілактика, і стаціонарне лікування.

М. ПРЯДКО.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО.

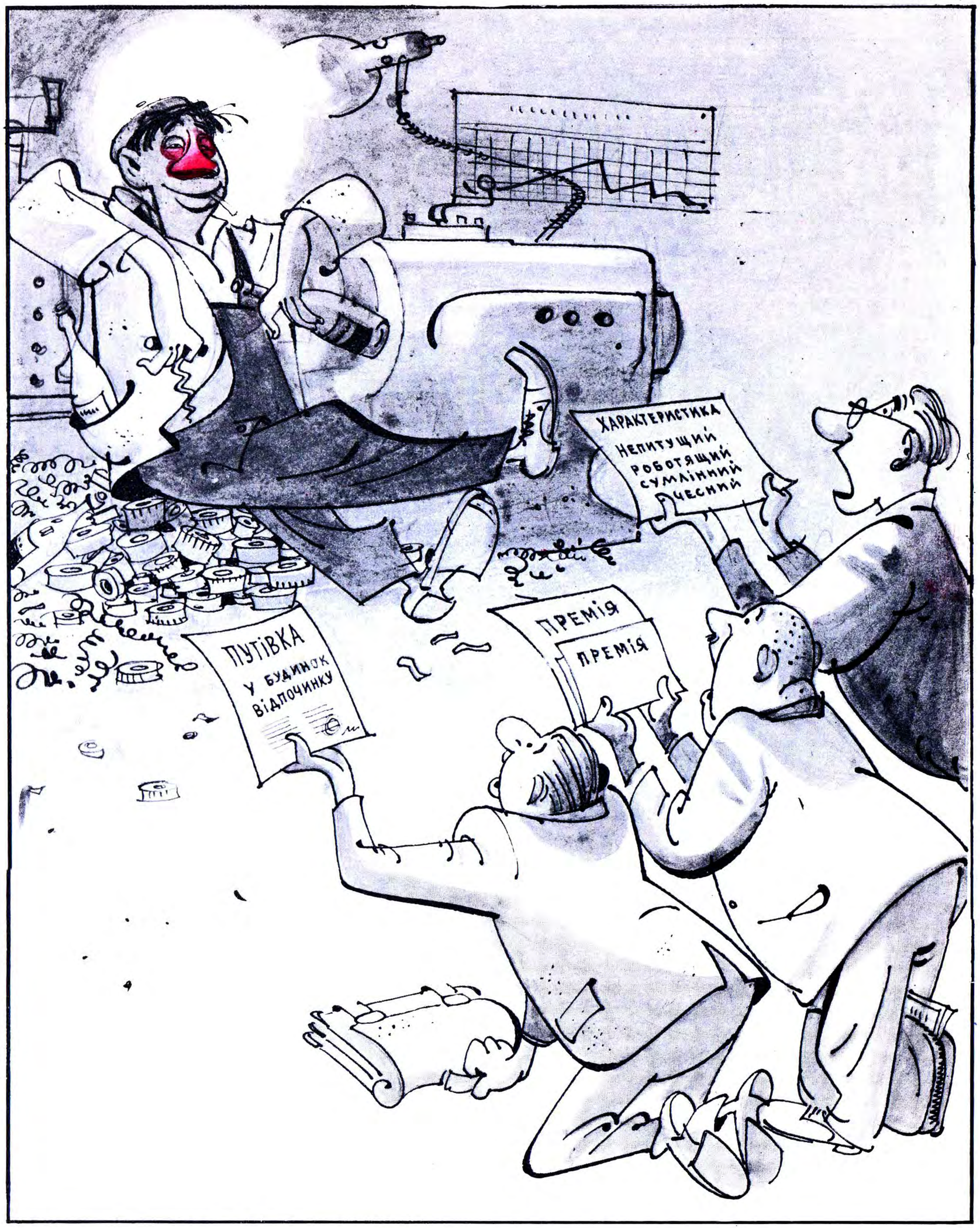

Керівництво заводу (хором): «Ой покинь, покинь горілочку пити...»

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Колишній дільничний інспектор Дніпропетровської інспекції рибоохорони Нортенко Г. О. любив тільки тих рибалок, котрі частували його горілкою (півлітрами) і давали закусювати рибкою (кілограмами). А тих, котрі не давали, він не любив. На цьому грунті між інспектором та рибалками виник конфлікт, описаний у листі в № 14 журналу. А закінчився конфлікт тим, що Нортенка (як написали нам з прокуратури Дніпропетровської області) вигнали з роботи.

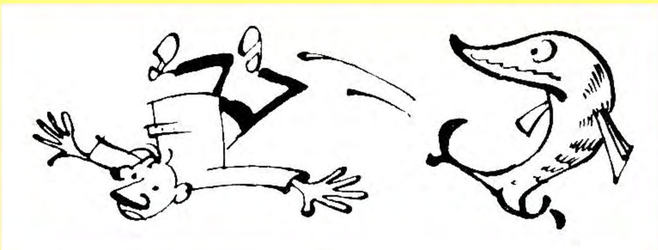

СТОРОЖ У ВІДПУСТЦІ

(БАЙКА)

В артілі знають сторожа Кузьму —
Він славу заслужив на добрім ділі.
Сам голова вклоняється йому,
Найкращому із сторожів артілі.
Ніколи злодій трісочки не взяв
Там, де Кузьма добро сторожував.
За це Кузьмі і премії, і квіти.
А дехто вже збирався бюст ліпити.
Та трапилась історія така.
Злодюга на току набрав мішок ячменю.
І тільки взявся до мішка,
Як на плече лягла чиясь рука.
Попався злодій, наче муха в жменю.
Оглянувся: о господи, Кузьма!
Про втечу й думати дарма.

А той: — Постій! Ось я тобі піддам...
Не вірить злодій: — Що я чую?
Кузьма всміхається: — Чого ж сваритись нам?
Бери, неси... Я вже не сторожую.
Коли б спіймав раніш... А зараз що? Тягни!
Я у відпустці. Набираюсь сили...
Там, на току, обох їх і схопили
Колгоспники, що вийшли на лани.

Даремно, бачте, гіпс місили...
На службі завжди чесний був Кузьма.
А честі громадянської — нема.

Павло КЛЮЧИНА

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

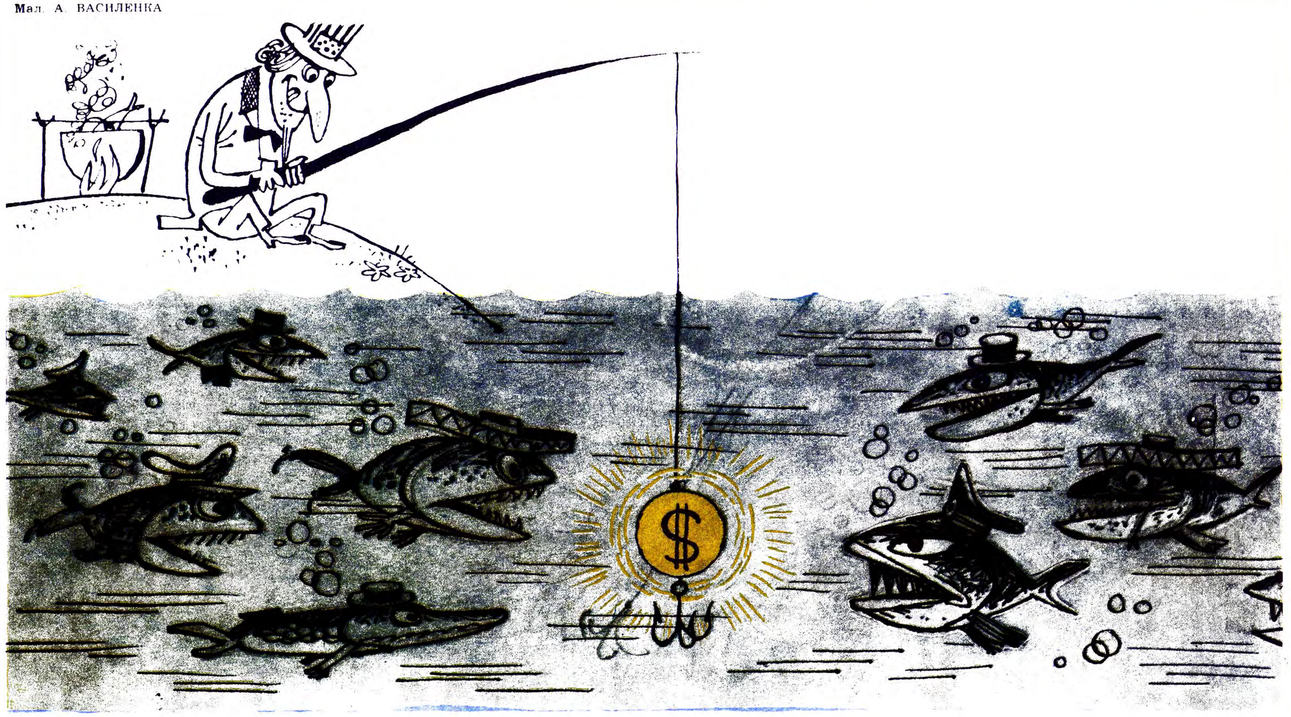

На американську блешню.

НРАВ І ПРАВА

Ні, мав-таки рацію один класичний герой однієї класичної комедії, коли вигукнув по ходу п'єси:

«Всякому городу нрав і права...»

От, скажімо, місто Донецьк.

У цьому місті шляпа, приміром, не в моді. Київські модники у шляпах кохаються, а гірники й металурги Донецька, та й не лише Донецька, не захоплюються шляпами.

Останніми роками у них став модним берет. І попит на берети тут збільшився.

Та заходить гірник до магазину, питає берет, а йому у відповідь: «Беріть шляпу».

Оббігавши всі магазини міста, гірник приходить, нарешті, до сумного висновку: на Донбасі легше дістанеш смаженої криги, ніж фетровий берет. Зате фетрових шляп, яких тут майже ніхто не купує, скільки хочеш.

Тоді покупець починає докоряти працівникам торгівлі.

І раптом виявляє, що в питанні про берети і шляпи між покупцем та продавцем не існує жодних розходжень.

Продавцям теж осточортіли шляпи.

І продавці теж домагаються, щоб замість шляп торгувати беретами.

Їхні домагання підтримала навіть республіканська контора «Укроптторгодяг». Вона багато місяців тому звернулася до Київського раднаргоспу з офіціальним проханням — переглянути виробничий план столичної фетрової фабрики з тим, щоб збільшити випуск беретів за рахунок шляп.

А те управління раднаргоспу, яке керує виробництвом «головних уборів», і слухати про це не хоче.

От і все.

Всупереч здоровому глузду, всупереч реальному попиту, столична фетрова фабрика уперто продовжує завалювати магазини Донецька шляпами.

Хоч це й не дуже логічно, зате — принципово: знайте, мовляв, наш нрав і наші права!

Тепер і ми знаємо. І разом з тим же персонажем тієї ж комедії можемо підсумувати цю торговельну історію:

«Всяка іміеть свій ум голова!..»

Г. ПАДАЛКО,
редактор стінгазети «За радянську торгівлю» Донецького текстильшвейторгу.

Юрій Оліферович
ЗБАНАЦЬКИЙ

(З нагоди п'ятдесятиліття)

Із столиці
в Соколине
Понад бором вістка лине —
Таємниці
в тім немає,
Скільки літ йому минає.

Про письменника й солдата
Знають всюди у Союзі.
П'ятдесят — хороша дата!
Привітаймо ж його, друзі!

Дружній шарж
І. АЛЕКСАНДРОВИЧА.
Текст Ю. КРУГЛЯКА.

ЧИ МОЖЕ підсвинок (нехай він найкращий буде!) вилинути на долю людини?

Запитання трохи дивне, але якщо вже воно поставлене, то треба відповісти на нього.

Зразу ж і відповідаємо. Так, може капосний підсвинок наробити біди людині.

А почалося все надзвичайно просто...

...Яскраво світило вранішнє сонце, а небо було аж надто вже голубе. Весело розмовляли горобці на старій липі.

Саме в таку чарівну пору головною вулицею невеликого міста повільно йшов чоловік. Не молодий уже він був, але й не старий. Не чорної масті, але й не рудий. Не метушливий, але й не вайлуватий. І одежа на ньому була хоч і не шикарна, але й не убога. Простіше кажучи, крокував такий собі пересічний чоловік.

Враз він зупинився і встромив очі в зелену вивіску, на якій чорними літерами було написано: «Жабокрицька база будівельних матеріалів». Постоявши якусь хвилину, пересічна людина рішуче відчинила двері...

— Я вас слухаю, — сказав хрипким голосом директор бази Михайло Безносюк.

— Моє прізвище — Криворученко, — тихо промовив гість. — Анатолій Борисович Криворученко. А до вас я прийшов проситися на роботу...

— Так, так... А що ж ви вмієте робити, шановний?!

— Що скажете, те й робитиму...

— А якщо я накажу вам рідного батька продати?

— То й продам, — смиренно відповів Криворученко. — Аби тільки вигідно...

Безносюк засміявся, а пришелець продовжував:

— Хочу сказати вам, що я не такий, як може здатися на перший погляд. Був експедитором. І магазином завідував. І в лісі сидів. Ну, ви самі розумієте, що я не соловейків там слухав, а ділову деревину проштовхував...

— Ага! Виходить, що ви діловий чоловік. Якщо так, то нічого нам довго говорити. Пишіть заяву, заповнюйте анкету. Кинемо вас на лісний склад. Наш завідуючий уже не справляється там, постарів. Але пам'ятайте: не тільки колода чи там дошка, а щоб і тріска не пропала! Розумієте?

— Уже вчили... Завжди буде повний ажур!..

* * *

І ось новий діловий чоловік взявся до діла. Нічого не скажеш — горіло воно в його руках...

Зводять колгоспи ферми, ремонтуються школи і лікарні, будуються люди. Щодня біля складу валки автомашин стоять. Усім пораду дасть Криворученко: для чого та який матеріал краще підходить. І всіх вчасно відпустить, нікого не затримає.

Щоправда, інколи виникали невеликі конфлікти. Оце одержить який-небудь завгосп ліс на складі, навантажить його на машину, обійде навкруги неї і скаже:

— Щось сьогодні наші кубометри схудли... Минулого разу наче огрядніші вони були...

— Дружи з розумним — не будеш дурнем! — підвищить голос Криворученко. — Я три роки в лісі сидів. Знаю деревину від коріння до верхів'я! Ви бачите, яка спека стоїть? Всихають колоди. А не подобається, — шукайте в іншому місці. Без вас одбою нема. Клієнтури, хоч греблю гати!

А директор бази Безносюк прийде, бувало, на склад, подивиться, як старається Криворученко, похвалить його та й піде собі... в чайну пиво пити.

Якось після довгого клопітливого дня зайшов Криворученко до контори бази. Уже всі розійшлися, — один Безносюк сидів у кабінеті, смалив цигарку і переглядав газету.

— Ох, і наморився я сьогодні, — сказав Криворученко, сідаючи на стілець. — Вредний народ у нас. Кожне тебе за нерви смикає. А особливо оті забудовники. Жити не дають! Не витримав сьогодні, сказав одному: «Як ви нам, так і ми вам!..»

— Як захоче коза сіна, то прийде до воза! — буркнув з-за газети Безносюк.

— Приходять потроху, Михайле Захаровичу! Привчаю... Але слабенький з них приварок...

— На пиво вистачить?! — виткнувся з-за газети Безносюк.

— Що те пиво? Свята водичка, — зневажливо махнув рукою Криворученко. — Ходімо та вдаримо по коньяку!

Пішли, вдарили...

* * *

З того часу все пішло по залізному графіку. Вдень Криворученко «приварок» з клієнтів збирає, а увечері з Безносюком його пропиває. І вже не в чайній (там очей багато!), а в садочку біля хати...

Якось сиділи наші кухарі і черговій «приварок» реалізовували. Після третьої «лампадочки» Криворученко сказав:

— Ех, Михайле Захаровичу! Міленько ми з вами оремо... Пісний приварок у нас.. На нашому місці — хіба ж такі діла можна робити!.. Казкові діла можна творити! І все буде шито крито, перекрито... У тих лісах, звідки я ділову деревину проштовхував, дружки залишились. Пишуть вони, що можуть десяток вагонів лісу нам підкинути, звичайно, на паях...

— Десять вагонів?! — здивувався Безносюк.

— Суща дрібниця для них, — промовив Криворученко, настромлюючи на виделку малосольного. — У них там лісу — не міряно, не лічено... Треба лише папірця від нас послати. Офіціального! У нас, мовляв, велика потреба, колгоспи задихаються! А кожен вагон лісу — ого! — то вже справжній приварок!..

Другого дня пошта понесла офіціального папірця.

І почала фірма «Ліний ліс» цвісти та процвітати. А Криворученко уже не натякав своїм клієнтам, а відверто казав, що треба «підмазати». Не йому, — боже борони! — а тим благодійникам, що десь там у лісі сидять і нас бідних виручають.

* * *

У конторі колгоспу «Першотравень» з раннього-рання гарячкували і сварилися. Голова правління Федір Негода напосідав на завгоспа Андрія Кияшка.

— Вже осінь на п'яти наступає, а ферми недобудовані! Ви знаєте, Андрію Івановичу, чим це пахне?!

— Знаю! Ліс нас ріже, Федоре Якимовичу! Як рідному батькові кажу: не можу більше з тими крутіями каші зварити. Об'їлися вже вони. Яєць їм і не показуй. Яблук уже не беруть. Навіть від меду відмовляються. Так що ж я їм повезу?!

— Хоч пташине молоко везіть! А ліс треба роздобути!..

Засмучений Кияшко пішов з контори.. Але за якусь годину він уже їхав до Жабокрицької бази будівельних матеріалів.

Прибувши на базу, Кияшко щось там шепнув Криворученкові і без затримки оформив потрібні документи, а потім навантажив машину лісом.

Після цього Кияшко підійшов до кабіни, витяг звідти мішка з чимось таким важненьким і підійшов до Криворученка. Не сказавши ні слова, він розв'язав мішка і випустив чималого підсвинка. А воно, звісно, свиня, на радощах кувікнуло та й побігло холодка шукати.

— Що це таке?! — вигукнув Криворученко

— Приварок, — відповів завгосп Кияшко. — Хотів було м'яса вам привезти, але ж спека — швидко зіпсується. А підсвинок, — нехай бігає до першої потреби..

Зійшлися на цю кумедію представники інших колгоспів, сміються. А Криворученко почервонів, як печений рак, слова не може вимовити, тільки белькоче щось невиразне. А Кияшко веде далі своєї:

— А ви чули, Анатолію Борисовичу, таку пісню: «Удовицю я любив, подарунки їй носив»? А ви, люди добрі, не носили? Носили й возили, бо біда нас примушувала. Отож, розкажемо гуртом прокуророві всю правду про нашу палку любов. Моя заява вже там. А останній факт — он у холодку лежить.

* * *

Судили Безносюка і Криворученка як хабарників. За оці приварки — добре-таки їм приварили. Вислухавши вирок, Безносюк вигукнув: «А мені за що? Я нічого не брав!»

Але йому нічого не відповіли, бо народ уже давно сказав:

— Не лише той злодій, що краде, а й той, що драбину держить!

Лаврін ГРОХА.

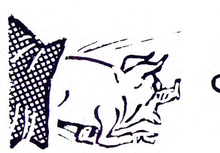

БАГАТОМІСЯЧНА СОНАТА

Ой, не світи, місяченьку...
Не світи нікому!

Тільки посвіти т. Обоницькому — начальникові енергопоїзда № 1. Особливо - коли він, нарешті, подумає пройтися увечері станцією Калинівка-2 (Південно-Західна залізниця) і подивитися, що там робиться.

При місячному освітленні він в усій красі побачить стовпи, яких працівники енергопоїзда ще навесні повкопували в мерзлу землю.

Дуже чемні стовпи! Тільки-но земля розмерзлася, вони почали низько вклонятися прохожим.

Нема сумніву, вдарять вони чолом і начальникові енергопоїзда № 1, коли він здійснить туристську подорож до цієї станції.

Тільки ж ти, місяченьку, яскраво світи, щоб часом не вийшло навпаки: щоб часом чолом сам т. Обоницький не вдарився. Такого удару він не заслужив. Адже він досі не відмовився електрифікувати станцію. Ні, і ще раз — ні! Він — людина слова: як сказав торік «зробимо!», так на тому стоїть і по цей день.

І стовпи стоять. А коли якийсь з них і почав долу хилитися, то і це не біда. Все одно ж дроту на них нема. І невідомо, коли буде.

Та як не крути, а питання про освітлення Калинівки-2 справді підняте аж на космічну височінь, і якщо воно тут у щось упирається, так тільки у місяць.

Отож, світи, місяченьку, начальникові енергопоїзда т. Обоницькому, якщо він захоче оглянути об'єкти, котрі він ще багато-багато місяців тому мусив освітити...

ЧИ ЗНАЄТЕ ВИ, ЩО...

...пара жіночих ніг коштує 1368 карбованців 23 копійки? У цьому переконалися колгоспники артілі «Комуніст», Казанківського району, Миколаївської області. Саме таку суму заправило з них Одеське кооперативне товариство художників.

Колгоспники гадали, що купують у товариства скульптуру жінки з дитиною.

Але через десять днів, після того, як скульптуру поставили на постамент, од фігури залишилися самі ноги. Решта «залізобетону» валяється навколо.

* * *

...до Нового року ніхто не вірив слову начальника «Сімферопольжитлобуду» М. Тараховському, а після Нового року у слово його відразу повірили. Чому? А тому, що Тараховський обіцяв здати спальний корпус і нову котельну Чоботарської школи-інтернату у III кварталі минулого року, але, як кажуть, і «з фундаменту не вилів». Ось чому перед Новим роком ніхто йому не вірив, що ці об'єкти він здасть у III кварталі, а після Нового року — повірили. От які бувають чудеса!

ВАСИЛЬ БЛАКИТНИЙ

До 70-річчя з дня народження

ЮРИДИЧНА ПОРАДА

Наш юрист,
Що пораду дає на всі запитання,
Передав мені лист
Такого сорту:
Спершу — пошана й привітання
Редакції газети «Вісти»,
Колегії її юристів,
І ще там комуся (забулося
к чорту),
А потім — суть:
Чи не можна було б повернуть
Яким-небудь способом лісу
(Так, із 400 десятин),
Коли збереглися купчі,
А господар — сам селянин?..
Відповідаю: хоча й не юрист:
— А як же! Голубчик,
Та й дуже просто:
Перше — зробити новий переділ:
Дати незаможникам хлосту,
Щоб не сідали на чужий наділ —
І, як ви — селянин,
— Так вам і прийдуться ваші 400
десятин...
А ще скиньте радянську владу,
Бо у вас же — і купча й права,
А вона підбурила вашу громаду,
Щоби лісу вам не давать...
От і все. А ще краще — наплюйте
на ліс,
— Добувайте багатство й шаноби:
Поплюйте на «купчий лист»
І наліпіть собі хоч на лобі,
— Кожен, хто стріне — скаже: от,
Заїж його воші,
— Та такий ідіот
Може показуватися за гроші!
. . . . . .

XII—1924 р.

ДЕРЖАВНИЙ РОЗУМ

(БАЙКА)

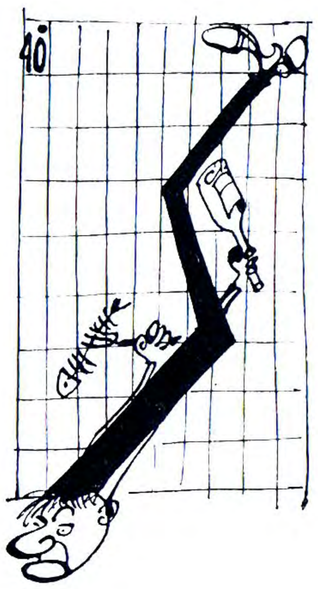

Був Клим робітником. І кожної суботи
З получкою приходив із роботи.
Але якось в суботу Клим пропав,
Неначе язиком корова ізлизала.
Минає вечір, ніч, і ранок, і півдня —
Родина ціле місто обшукала,
Не знаючи, що й думать. Притрепав
Наш Клим додому в понеділок, мов свиня...
Та де свиня?! Нащо її поганить?
Далеко гірший за свиню наш п'яний!
«Чи ти в собі?! Та де ж твоя робоча
совість?..»
На Клима цілий рід напав.
«Н-ну, л-легше, ви! Державних не чіпайте
справ», —
Белькоче Клим: — «Це ж я... підтримував...
державну промисловість...
Якби не ми — давно б державний
спиртотрест
Мав н-на собі... один... в-великий хрест...
Його і так... з-зарізали акцизи...
А ви... т-туди ж... контр-революціонери
і харцизи...
Не знаю, як кому — по-моєму ж, резонно:
«Зубровку» не зрівняти з самогоном.
І легше, й користь для держави,
Але одним наш Клим неправий:
Не його справа дбати про акциз
І пить «до положення риз»...

Травень 1924 р.

АВТОАНКЕТА

Центральна Контрольна Комісія КП(б)У переглянула і скоротила кількість автомобілів в установах. Економія досягатиме мільйона карбованців золотом.

В доповнення до праці ЦКК
Над ощадженням народної
«монети»,
Провів я щось подібне до анкети.

Вийшла анкета така.
Першим — автомобіль «Форд» —
Забув уже звідки й походить;
Спершу возив генералів гордо,
Потім на фронті: через ями,
колоди,
Далі — попав до якогось
торгпрому,
Не життя, а пряники —
Пофарбували добро-добром.
Возив паночок на прогулянки,
Аж
Нарешті — розгром.
Зазирнула КК в гараж:
«Звольте в КК, завпроме!»
Жалітись авто має рацію:
Продатись — чи ж купить хто?
А ні — так на біржу праці?
За ним відповів на анкету «зав»
(Важний такий, з бородою
розлогою),
Подивився й сказав:
«Чи не час би вже кинути
демагогію?
Говорим: машини, машини...
Електрифікація... Ліга «час...»
А самі переходим від дутої шини
На допотопний пішкодряс...
Я, звичайно, і пішки буду ходить...
Але ж майте рацію —
Навіщо, з якої біди
Нам губити циві-лі-за-цію?»

Селянин — той без довгих слів:
Відповів:
«Ого-го! Це не смішки —
За мільйон золотих рублів
Можна походити й пішки».

XII—1923 р.

Запеклий расист, настоятель Йоганнесбурзького собору (ПАР) патер Макдональд запровадив сегрегацію і в потойбічному житті. У раю, за Макдональдом, неграм взагалі місця немає. А в пеклі для чорних буде відведено спеціальне відділення, щоб не псували настрою білим грішникам. (З газет).

Мал. Л. КАПЛАНА

— Куди преш?! Тут тільки для білих...

Дяді, приємні у всіх відношеннях

Микола Васильович Гоголь не розповів нам, чи мала дітей ота симпатична дамочка, котра ніколи не говорила «я висякалася», а завжди казала «я обійшлася за допомогою носовичка».

Я ж, переглянувши листи-відповіді на виступи «Перця» за 1963 рік, твердо переконаний, що дамочка померла не бездітною. У неї були діти, були внуки, а правнуки й праправнуки живі, здорові і навіть жваво листуються з редакціями.

Спадкоємець дамочкиного «стилю» ніколи не образить ні своє, ні чуже вухо таким, наприклад, грубим і вульгарним словом, як «бракороб». Дамочкин правнук назове його приблизно так: «працівник, який недостатньо оволодів передовою технологією, в результаті чого в своїй роботі допускає окремі відхилення від норм ГОСТу».

Правда ж, симпатично? Піди здогадайся, що мова йде про бракороба.

Хапуга чи розтратник за такою шкалкою мусить розглядатися вже не як хапуга, а як громадянин, що випадково і помилково встромив руку не до своєї, а до державної кишені.

Та що там говорити! Навіть з дрімучого дурня можна зробити кандидата у генії, коли відповідно пооперувати вишуканими і красивими словесами.

У № 13 «Перця» критикувалися бракороби з Городницького фарфорового заводу, які випускали кривобокі, неоковирні, словом, браковані чорнильниці. І що ж, критика залишилася не почутою, на неї не зважили? Зовсім навпаки. Жваво відгукнулося саме Управління фарфоро-фаянсової та скляної промисловості Київського раднаргоспу. Все правильно. Паршивенько ліплять чорнильниці? Та... Але не в тому справа. Зате (цитую відповідь): «З метою перенесення досвіду передових методів роботи по виготовленню чорнильниць була направлена група робітників, зайнятих литвом чорнильниць на чолі з начальником цеху і головним конструктором заводу на Довбиський фарфоровий завод».

А що! Здорово? Хай-но лишень головний конструктор заводу на власні очі побачить справжню чорнильницю, хай-но лиш своїм допитливим розумом проникне в загадкові нетрі технології виготовлення такого винятково складного агрегату, як учнівська чорнильниця-невиливайка, і тоді брак як рукою зніме.

Прочитаєш таку відповідь і соромно стає за власну технічну безграмотність. Сядеш і задумаєшся, що ж воно раніше наша промисловість освоїла: атомні реактори чи чорнильниці-невиливайки?

Або необачно покритикували на сторінках «Перця» Ізяславський райпромкомбінат (Хмельницька область) за погані гвіздки (№ 17 журналу), а там, як відповідають з Головного управління виробництва культурно-побутових товарів Укрраднаргоспу — «... намітили заходи по покращенню їх якості».

Поки ми тут критику розводили, люди, виявляється, не сиділи, склавши руки. Вони жваво дебатували, прикидаючи, з якого кінця цвях загострювати, а з якого розплескувати. Словом, намічали заходи, в технологію вникали. Цвях — це ж вам не якийсь нещасний синхрофазотрон.

Слова «брак» і «боротьба з браком» взагалі якісь неблагозвучні, вони стоять на грані лайки. Для чого взагалі боротися з браком, докладати рук, обдирати пальці, коли можна просто «намітити заходи» і написати ввічливого листа.

Але яку сльозу замилування змахнула б отим мережаним носовичком дамочка, коли б прочитала відповідь прокурора міста Знам'янки (Кіровоградська область) молодшого радника юстиції А. Цуркана.

Товариш Цуркан «во первих строках» свого листа переказує зміст фейлетону «Новатор-консерватор» («Перець» № 14) і, з усього видно, з Перцем згоден. Дві з половиною тисячі банок консервів на Знам'янському консервному заводі трохи не вдалися (слово брак тут недоречне) і довелося вдатися по консультацію до Київського інституту харчування. Консультувалися і міняли технологію мало не півроку, але... Далі дамо слово самому т. Цуркану: «Після виконання вказівок інституту всі м'ясні консерви заводом реалізовані. Таким чином, м'ясні консерви, виготовлені Знам'янським консервним заводом, ніким не були забраковані».

А взяли?! Де він, той брак? Нащо таке слово некрасиве? «Ізящно» треба висловлюватися. Ну, наробили, виявилось, що не доробили, тоді переробили, ще раз кошти витратили, але ж нарешті бр... недоробки таки щезли.

Читав я цього листа і думав: де це бракороби собі такого файного адвоката знайшли, коли читаю підпис, аж там прокурор підписаний. От що вишукана словесність може наробити.

...Дама, «приємна у всіх відношеннях», вміла підтримати будь-яку розмову, і, боже, борони, щоб вона не погодилася з своїм співрозмовником. Хіба після цього вона була б дамою, «приємною у всіх відношеннях»? Ні, ні і ще раз ні!

Її правнуки теж хочуть бути «приємними у всіх відношеннях».

Ось відповідь начальника Управління матеріально-технічного постачання і збуту Чорноморського раднаргоспу тов. Никифорова на фейлетон «Сказано — пильнуй» («Перець» № 13):

«З метою підвищення коефіцієнту використання (вже бачу сльозу на щоці у дами, «приємної у всіх відношеннях». — **М. Б.**), ділові відходи металопродукції використовуються на місцях утворення або передаються іншим підприємствам. В металобрухт належить здавати відходи, які не мають прямого призначення, як прокат.

Херсонське управління «Втормет», на наш погляд, неправильно застосувало штрафні санкції до Херсонського суднобудівного і Новокаховського електромашзаводу за використання ділових відходів, що утворюються в процесі обробки металу для суднових корпусів».

А ось відповідь Миргородського сільського парткому Полтавської області на лист, уміщений у № 15 «Перця»:

«...Робітники Михайликівської лугомеліоративної станції, Диканського району, працюючи в колгоспі «Більшовик», Миргородського виробничого управління, осінню 1962 року залишили на болоті два корпуси плугів. У липні цього року механізатори колгоспу «Більшовик» перевезли їх в тракторну бригаду колгоспу і тільки 2 жовтня представники Михайликівської ЛМС забрали їх в своє господарство».

І все...

Дорогі товариші, нам дуже приємно, що ви так уважно читаєте «Перець» і так зворушливо погоджуєтесь з авторами його фейлетонів.

Але нам дуже неприємно, що на цьому наш з вами контакт закінчується. Прочитати і погодитися замало. Фейлетони пишуться зовсім не для розваги.

Не будьте «дядями, приємними у всіх відношеннях».

Коли треба, будьте злими дядями. Злими і непримиренними до бракоробів і безгосподарників.

А вишукану словесність залиште для товариської вечері. Та й то не дуже нею зловживайте.

Микола БІЛКУН.

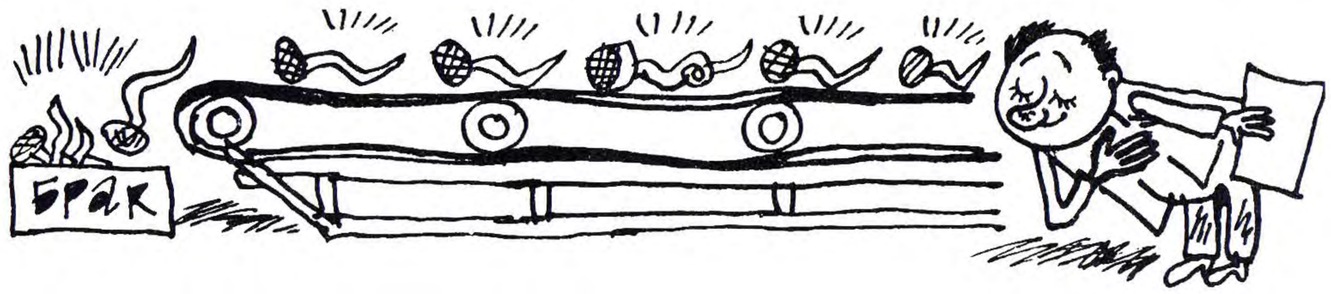

НА ЗМАГАННЯХ ІЗ СЛАЛОМУ

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

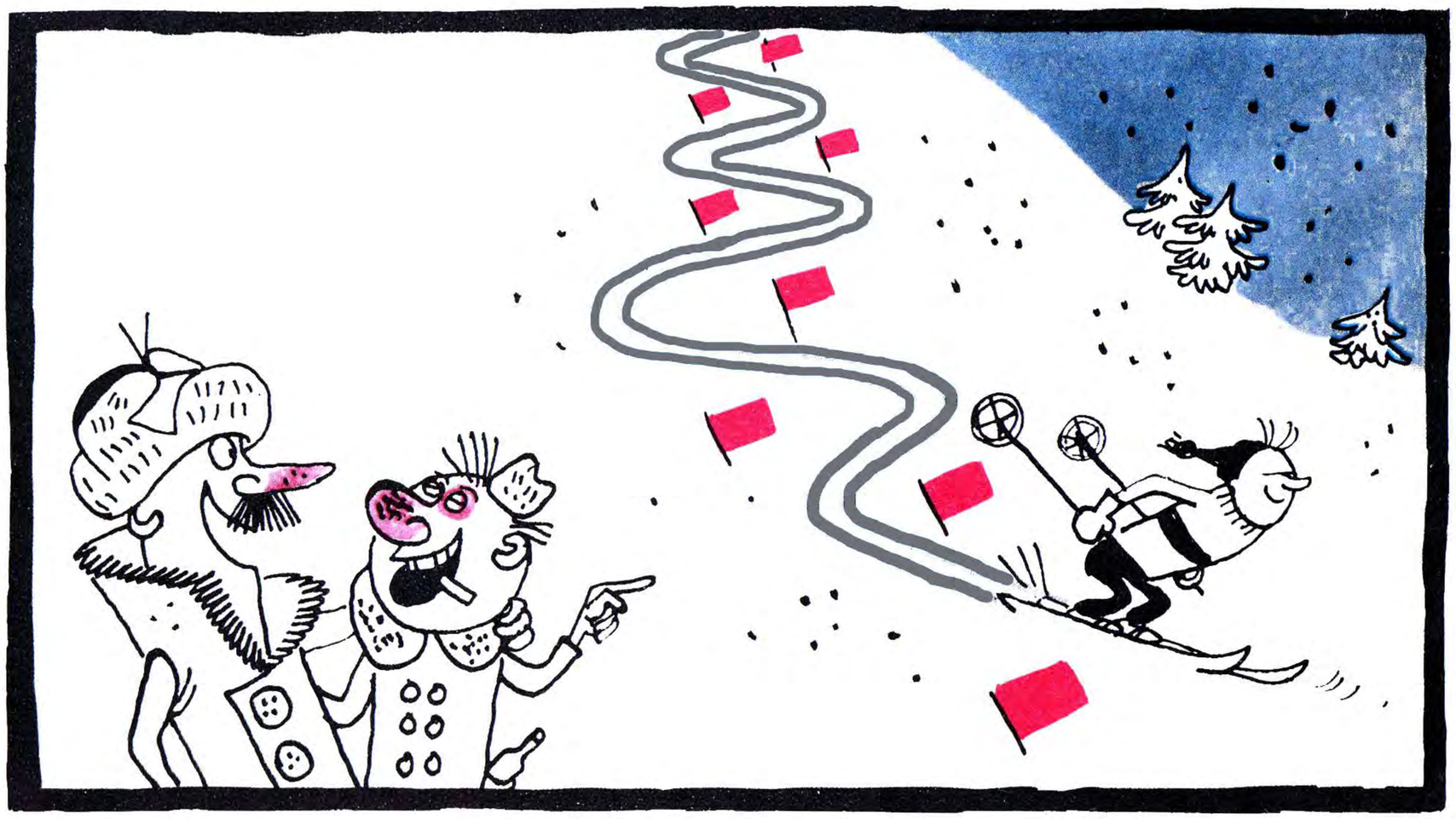

— Здорово, мабуть, хильнув, по сліду видно!..

Любий Перче!

Допоможи, будь ласка, Котовській міськраді й міліції організувати курси по підготовці регулювальників тротуарного руху.

Для нашого міста це зараз найнекучіша проблема. Стільки розвелося тут велосипедистів, і так вони, незважаючи на погоду, страшенно гасають по тротуарах, що створилась серйозна загроза для пішоходів.

Отже, тротуарні регулювальники котовцям потрібні, як кажуть, до зарізу.

Якщо ж таких курсів організувати не можна, то, можливо, ти підкажеш правила, за якими можна законно видворити на проїжджу частину вулиць якщо не хвацьких велосипедистів, то, в крайньому разі, самих пішоходів.

У Котовську, на жаль, цих правил ніяк не можуть знайти.

Т. ШКРЕБЧЕНКО.
Одеська область.

У «Київмашпостачзбуті» ми купували не кота в мішку, а двотонну кішку. Потрібна вона була для підвішування електромагнітного сепаратора на нашій новій бройлерній фабриці. Якщо вірити документам, кішку відправили ще 31 серпня минулого року пароплавом через Херсонський вантажний порт.

Уже й навігація давно закінчилася, а кішка все мандрує. І фабрика стоїть — без кішки ми не можемо пустити її. На всі наші листи київські постачальники та херсонські портовики уперто відмовчуються.

Нагадай їм хоч ти, Перче, що час уже припинити цю набридлу гру у «кішки-мишки».

В. МАРЧИК,
директор радгоспу «Красний» дослідного господарства Українського науково-дослідного інституту птахівництва.
Кримська область.

Якщо тобі треба буде побувати у Ланівцях, ставай на лижі і вирушай у путь. Або сідай на літака і стрибай до нас з парашутом. Але на автобуса, що йде маршрутом Тернопіль — Ланівці, не сідай. Водії автобусів на цьому маршруті не зважають ні на графіки руху, ані на пасажирів. Мало того, що машини запізнюються на дві-три години, вони ще дорогою завертають у ремонтні майстерні. Поки там ліквідують поламки чи який інший брачок, пасажири змушені на морозі дрижаків ловити.

А якщо ти, Перче, конче захочеш їхати тільки автобусом, то візьми з собою й керівників Тернопільського автопарку. Будь певен, що тоді подорож пройде так, що ні у фейлетоні не сказати, ні тобі написати. Можливо, після такої подорожі і ми горя не знатимемо.

Є. ГУЦАЛОВА,
кредитний інспектор Ланівецького відділення Держбанку.

Не вір, що в ногах немає правди.

Є в ногах правда! Недавно у цьому переконався заступник начальника нашої шахти «Східна» т. Виниковський І. Д., коли йому довелося пішки добиратися до нашого селища. Ледве тримаючись на ногах, він гукнув:

— А таки правда, що далеко ходити!..

Ну, зраділи ми — вже тепер нам, 300 шахтарям «Східної», виділять транспорт для доставки на роботу. Та, виходить, даремно ми раділи. Заступник начальника шахти один раз прогулявся нашою дорогою та й махнув на неї рукою, а ми її щодня міряємо ногами — 12 кілометрів туди, 12 кілометрів — назад.

Прикинь, Перче, скільки ми ще повинні виходити кілометрів, щоб оте наболіле питання про транспорт нарешті «дійшло» до керівників нашої шахти?

ШАХТАРІ (22 підписи).

Шахта «Східна»
тресту «Пролетарськвугілля»,
Донецької області.

«ВИШЕНЬКА-ЧЕРЕШЕНЬКА, СПІДСПОДУ ГЛАДЕНЬКА...»

Може, кого й здивує той факт, що розмова про вишеньку-черешеньку ведеться тепер, коли надворі літають білі мухи і ні вишні, ні черешні цвісти найближчим часом не збираються.

Але нічого дивного тут немає. По-перше, мова піде не про ту вишеньку-черешеньку, яку тільки-но зірвали з дерева, а про ту, яка вже в банці і яку саме тепер і споживати. По-друге, влітку цю розмову вже буде пізно розпочинати.

Йдеться саме про ті вишні-черешні (пузички, яблука, сливи і такий інший фрукт), яким судилося і судитиметься потрапити на переробку до Катеринопільського (Черкаська область) плодоовочевого консервного заводу.

Завод цей молодий. Минув тільки рік, як здали його в експлуатацію. Але, як не дивно, такий молодий завод встиг завдати державі тільки за половину минулого року не мало не багато, а 174.426 карбованців збитків.

Це ж, видать, треба було не сидіти, склавши руки, щоб за такий короткий строк таких збитків наробити.

І директор заводу т. Журавльова разом із завідуючим виробництвом т. Юстом не сиділи, склавши руки. Проливаючи солоний піт, вони створювали солодкі речі: джеми, варення, консервовані ягоди й фрукти та інші ласощі.

Як створювали — краще промовчимо. Вже ота красномовна цифра в 174.426 карбованців сама розповідає і про технологію, і про якість продукції.

Раптом улітку на заводі залунали вибухи. Знялась справжня канонада. Це одна по одній вибухнули 30 тисяч банок консервованих пузичок. Секрет цих вибухів був простий, як «здрастуйте». Пузички зберігалися на сонці, перебродили і, коли їх загнали в банки, вони почали там бушувати. (Маленька деталь — завод було здано в експлуатацію без холодильника). Довелось цілу партію в 109 тисяч банок розкривати й переджемлювати на джем. Біда сама ніколи не ходить. Як каже народна мудрість: біда біду перебуде — одна мине, десять буде. Не встигли загнати в банки цей джем, як почали надходити сюрпризи із Прибалтики.

База «Латбакалія» повернула заводові всю партію (43 тисячі банок) вишневого джему, бо виготовлений він був, м'яко кажучи, неважно, а згідно офіціальних документів «не відповідав нормам ГОСТу».

На заводі почалася дуже гарячкова, але дуже непродуктивна робота. Треба було відкрити 43 тисячі банок, вигребти звідтіля джем, переварити його, помити банки і знову заповнити їх. Здається, зайвим буде говорити про те, що 43 тисячі металевих кришечок покотилися у металобрухт.

Подорож вишневого джему у Прибалтику і назад на Черкащину обійшлася в 1340 крб., а за поставку недоброякісної продукції завод було оштрафовано на 11.436 карбованців.

Тільки ці два приклади досить красномовно говорять, звідки на заводі замість прибутків беруться збитки.

А ми ще ж не розповіли про те, як було перевитрачено і списано десятки тонн цінної сировини: 72,7 тонни сульфітованих помідорів, 32 тонни сульфітованих вишень, 15,5 тонни вишневого соку, 19,8 тонни яблучного пюре і т. д. і т. п.

Та для чого згадувати минуле? Тут уже йде все за принципом: що з воза впало. Треба поговорити про майбутнє.

Бо хоч і літають на дворі білі мухи, але пройде час і зацвітуть вишеньки і зацвітуть черешеньки.

А потім мине ще трохи часу і стануть вони спідсподу гладенькі...

Але чи будуть їх як слід консервувати і переробляти на Катеринопільському консервному заводі?

Чи буде там все гладенько? Щоб банки не стріляли, як в минулому році, вже зараз слід подбати.

К. ДІДЕНКО.
спец. кор. Перця.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Продавець магазину с. Лебедівка (Смілянський район) Зайченко порушував правила радянської торгівлі, перетворив крамницю на буфет, де влаштовувалися випивки. Про це редакції написали місцеві колгоспники.

Як повідомили редакцію з Черкаської облспоживспілки, факти, наведені в листі, дійсно мали місце. Зайченка з роботи знято.

★ Про те, що завідуючий клубом села Чехова (Івано-Франківська область) Тимків С. В. занедбав роботу клубу, йшлося в листі до редакції від молоді села.

Як повідомив завідуючий Городенківським райвідділом культури т. Нижник, факти після перевірки ствердились. Тимківа з роботи завклубом знято.

★ Од мешканців с. Плоска Гребля (Чернігівський район) надійшла скарга на працівників сільмагу, які обдурювали покупців, підвищували ціни на товари тощо.

Після перевірки факти ствердились. За допущені порушення правил радянської торгівлі завідуючого магазином Гунька та продавців Брагинець і Кирюша з роботи знято.

★ З артілі «Серп і молот» (село Ст. Басань на Чернігівщині) редакції надіслали листа про те, що голова артілі Зуб Ф. К. недбало ставиться до роботи, не цікавиться господарством.

Бобровицький сільський виробничий партійний комітет повідомив редакцію, що наведені у листі факти ствердилися. Зуба з посади голови артілі знято.

★ Споживачі з с. Петрівки Першої (Донецька область) поскаржилися Перцеві на те, що завідуюча сільмагом Гребенюк Т. Л. порушує правила радянської торгівлі, продає товари по завищених цінах.

Начальник Красноармійського міського відділу міліції т. Воротників повідомив, що факти, наведені в листі, ствердились. А ревізія, проведена в магазині, виявила ще й нестачу. Гребенюк з роботи знято. Питання про притягнення її до кримінальної відповідальності буде вирішено окремо.

Народні усмішки

ЗА ПІВГОДИНИ...

Колись в одному селі був чоловік, який жив лише з фірманування. Він дуже любив свого коня і завжди хвалився, що його кінь дуже швидко бігає.

— А скільки ж ти часу їдеш своїм конем до Львова? — запитали його раз люди.

Чоловік хвильку подумав і відповів:

— Півгодини.

— Як то півгодини? П'ятдесят кілометрів за півгодини?

— А так — п'ятнадцять хвилин їду з однієї гори, п'ятнадцять з другої, а решту йду пішки.

ВПЕРШЕ

Прокурор: — Підсудний Крутило, вас звинувачують в тому, що ви обміряли покупців дев'ять разів.

Крутило: — Неправда. Це вперше.

Прокурор: — Вісім свідків підтверджують.

Крутило: — Так я за вісім раз одержав догану повністю.

Повідомив А. О. МОЦНИЙ,
з ст. Драбове, Черкаської області.

ОДНА ДОРОГА

Було це в старі часи. До Львова приїхав якийсь великий чиновник з Варшави. Не знаючи, де міститься воєводство, він запитав про це одного прохожого, який дуже любив вживати слово «холера». На запитання чиновника той відповів:

— Підеш, холера, прямо, потім, холера, повернеш наліво, потім, холера, ще раз наліво і вийдеш, холера, просто до воєводства.

— Як ти можеш так говорити зі мною, пся крев, та ти знаєш, хто я? — аж посинів з люті чиновник.

— А мені однаково, хто ти, — відповів прохожий.— Хоч би ти був самим богом, то все одно мусиш іти цією дорогою, холера.

Повідомив А. П. САМОЙЛЕНКО
з м. Львова.

ЛІНИВІ СИНИ

Було у батька два сини, та обидва страх ліниві. От одного дня, коли всі люди пішли у поле на роботу, полягали вони у клуні спати. Коли прокидаються — повно диму, гоготить полум'я. Брати лежать, ліньки вставати. Коли це старший брат говорить:

— Треба, мабуть, кричати, — мене вже в п'яти пече.

А молодший до нього:

— Давай, давай... кричи, що і мене пече.

Повідомив М. МОРОЗ
з с. Грушки, Городенківського району, Івано-Франківської області.

ВИКРУТИВСЯ

Один піп любив горілку. Якось йому сказали, що горілка — то ворог здоров'я. А піп і відповідає:

— А в писанії що сказано?.. Да возлюби врага своєго...

Повідомив В. МАЛИШКО
з м. Дніпропетровська.

Сатира наших друзів

«ДАДЗИС» («Чортополох»)

Латвійська РСР, м. Рига

— От що, значить, учена людина
— без папірця й слова не вимовить.

— За скільки спіймав?..

— У тебе велика сім'я?
— Ого, — жінка, дві корови, три льохи й півсотні кролів!

— Чи не можете ви повільніше грати, бо мій колега не встигає швидко їсти.

Виконроб: — Швидше біжи по комісію, хай прийме дах, поки сніг не розтанув!

— Ви хочете вчити його музики, але в нього немає слуху.
— Моя дитина повинна грати, а не слухати музику!..

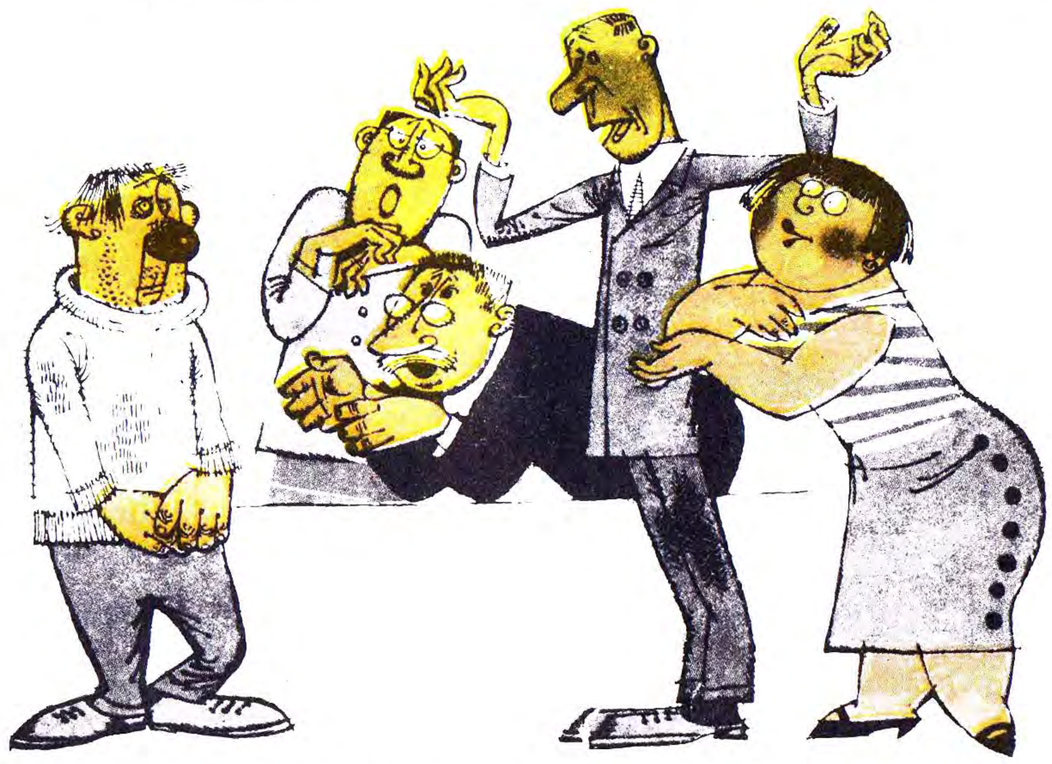

— Слово честі, виправлюсь, позичте тільки три карбованці й сім копійок.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

РУКОПИСИ НЕ ПОВЕРТАЮТЬСЯ

Адреса редакції: Київ-47. Брест-Литовське шосе, 94. Тел. Б-13-2-12, Б-13-3-46, Б-13-3-79. Для телеграм: Київ, Перець. Ціна 20 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 1 (516) (на украинском языке). Підписано до друку 25. XII. 1963 р. Папір 70×108 1/8=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 01568. Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна», Київ, О. Довженка, 1. Зам. 04400. Тираж 470.000 прим.

Відсканував і опрацював Олег ЛЕСЬКІВ для спільноти:

http://perec-ua. livejornal.com

perec-ua.

Мал. БЕ-ША

ІНДЕКС 74393

З УПОРУ...